

7. szám.
Februar 15-én, 1868.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr.—
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárnál.
Kiadóhivatal: Pest, barátok-tere 7. sz. Hirdetések díja: 1 hasábos petit sor 7 kr.

XIX. kötet.

A stoikusok.

(Satyra.)

Ilyen időben, mint a mostani,
Melyben mi ép, mind készül romlani;
Pusztul, fogy a való, természetes;
Terjed a mesterkélts, fölületes;
S még a babér is, a költői bér,
Alázatos bókért jut, nem dalért;
Ilyen időben okszerű dolog:
Kutatni életünk, miként forog;
Az ellentétek hogyan termenek?
Hogyan változnak szívek és színek?
Minek vagyon valódi érdeme?
Mi az, mi után törni kellene?
S ha látja majd a jobbat lelketek,
Ti népszerűségért sovár sereg;
Tanuljatok hevülni elvekért,
Melyek magukban viselik a bért.

S kivált te, szép hazánk reménye! Te
Tüzelkű ifjuság! nézz fényibe
Önzéstelen nagyok példáinak,
És ez legyen, mi tapsokra ragad.
Ne égj, ha ez, vagy az szépen beszél,
Igaz beszéd gyakran támaszt veszélyt.
Ezért kivált kerüld az énekest,

Túlozni ez szeret nagy örömet.
Önzéstelen erény fölöl dalol,
Midőn a hatalomnak udvarol.
És titkon azt számítja, hogy dalát
Sokan valának-e, kik tapsolák?

Nem így tesz a nagylelkű kritikus,
Tekints reá, s csodáld: ő stoikus.
Tapsot nem ismer, nem keres, nem ért,
Még czifraságnak sem tűr el babért,
Kivált az érdem sebzett homlokán...
Minek is lenne fölös lomb a fán?
Nem hatja meg az éljen harsogás,
Melyet kiált néhány lelkes jogász,
Ha ifju énekes lantot ragad:
Itél... s itélete parancsolat.
S talán a fütty zavarni fogja őt?
Nem ismered; marad, mint volt előbb.
Mi más halandó embert tette hív,
Előtte nem jó hirben áll a szív.
Vér-mozgató izom, mi lenne más!
Hevületében több a dobogás.
Üres beszéd, hogy a szívben terem,
Mely elvekkal fölér, honszerelem,

Mely ihletett látnok gyanánt a vész
Megérzi, és honért meghalni kész.
Nem érez ő, szivén, ajkán a fagy :
Mert máskülönben nem lehetne nagy !

Ohajtod-e, hogy folytassam tovább,
Mutatva a nagyok dicső nyomát ?
Im itten áll ismét egy stoikus,
Hideg, de bölcs, s remek politikus.
Körül-üvölti éhező csoport,
Viselve arczán inséget, nyomort ;
Imadkozik, zokog, majd fenyegyet,
De mindenek fölött kér kenyeret.
Ő az, ki egykor enyhülést ígért,
A voksoló tömegnek voksáért . .
Neki az ész ad állást, kenyeret,
A népnek is, ha lesz : termés, szüret.
Ha porba hull ez az egész világ :
Csak ő marad nyugodt, az ég nyílát,

S a nép haragját, kedvezéseit
Nem féli már ; egyet hisz : elveit.
Függetlenül áll, mozdul és beszél,
Palástja egy, habár fordul a szél,
Igaz, hogy a palást nem rongyos épen,
S más is megférne benne bölcsen, szépen,
De elveket a bő palást alá
Nem hozna, és nem joggal hordaná.
Elég e már ? Elkábitott szívek
Tanuljatok, ki elvihez hivebb,
Miként magához, s embertársihoz,
Ki mert szívet nem bir, szívet tapos :
Az népszerűség rabja nem leszen,
Mindent elvért, mindent elvből teszen ;
Hajoljatok meg ily nagyság előtt !
Csak a stoa adhat ily bölcselőt.

A. M.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram !

Csak büszke vagyok migizs aradvarmegyei Deakpartunkra. (Hírezs az, mint Deak-keserű viz, a kít Deak sem nem isza, sem nem csinálja.)

Megcsinyaltak úk programot varmegyerendszermeგრანცbaszedisire ; ugy hogy magam se nem tunik mar különben.

Először izs varmegyegyülizst őszéalitank tisztviselőkbül, a kiknek *muszaj* ot lenyi ; masoczor urasagokbul is saját alkalmatosagal biro honoraczirokbul, a kiknek *lehet* ot lenyi, ha nem restelnek befaranyi ; is harmaczor nipkipviselőkbül, kiknek sem *nem lehetetik*, sem *nem muszajoltatik* felgyüny gyülizsre, mert dolog van othon, is nem parancsol senki.

Azutand osztan küldi varmegye *extra követet*, kinek nagyob fauteuil adatik, mint többinek, mert többiek csak egy valasztokerületet képviselik, varmegye követe pedig valamennyit.

Enek következitiben Arad varmegye követeinek hat szavazatal kel birnya, hogy egy maga többi hat aradi képviselőt leszavazhason.

Igen természetesen hatszorozs diurnumot izs kapja.

Jo lesz nekem Nyitra varmegye collectiv követinek lenyi tizenegyszorozs napidijal.

S minthogy varmegye követe okvetlenül joboldali lesz, képviselői csak had legyenek baloldaliak ; majd varmegye mindig leszavaza maga magát.

Varmegye követeinek nem szol elnöki közönsigezs esöngetyü, azokat extra kolompval fognak meghaltzmauloznyi

Mivelhogy pedig kiralyi varosok izs olyan municipiumok, mint varmegyik ; analfogva következi magát, hogy azok izs külgyenek külön követet izs orszaggyülizsbe ; tehat először külgyenek képviselőt, mint valasztokerületek, masoczor követet, mint municipiumok (de anak nagyob hasa legyen, mint masiknak.)

Varmegye követei deakul fognak szonokolnyi, mikint boldog hajdinakorban, is azoknak beszidit nem szabad lephotographiaznyi gyorsiroknak ; s a ki aszt a beszidet ki merne publikalni, az a vakmerő, mikint boldog emlékezetü 36-iki orszaggyülisen : becsukattik. Ugy kel neki.

Varmegye követei kapnak varmegyitül instructiot ; — nem ugy, mint képviselők, kiket csak neki eresztenek egisz tudatlanul. Elenben

varmegye kipviselőt maga varmegye feltudomanyozta.

Mikor asztan szavazásra kerülő dolog, elnök kifilekipen felteszi kirdist: először izz ordinari kipviselők számukra szokotta módon: „a kik indítványt elfoganak, bolintsanak fejükel, is mongyanak „igenizz,“ kik nem elfoganak, razanak meg fejüket, is mongyarak: „azirt sem.“

Azután teszi fel kirdizst követ uraknak ekipen: miltoztasanak tekintetűs követ urak előadni, hogy kinek mi instructiojanak teezik lenyi onan hazulról?

Ha azután olyan tárgy kerülő szavazásra, mi nincs bene utasításban, akkor követ ur felkialtya magát: „lasan! nekem míg elib haza kel szalanyi utasításirt; jövő varmegye gyűlésig nem szabad szavaznyi.“

Ha pedig követ utasítása elen szavazta, akkor varmegye ütet kegyetlenül revocalhat, s az ekipen ciganyutra szal szavazat „gilt nicht,“ s az hivatalos lapban sajtóhibák közű fog beiktatnyi. S ha az ekipen brennolt szavazatok leszamitasa után utolagosan kiderülne, hogy többsig e szerint másik oldalon volt, akkor már meghozot törvin irvintelenek declaraltatik. Maskipen instructio nem irne semit.

S ha törtinetiesen megszavazot indemniyt varmegye revocalna, miniszter, ki adókat e határozat melet beszédet, is el izz költöt, tartozik eszt ex propriis visszafizetni.

Ez elen egy szót se nem lehet szalanyi.

De míg enil izz tökileteseb, a hogy Arad varmegyei deakozs part varmegye autonomia is parlamenti kormány közűti viszontagsagokat megfejt. Igen szipen van deducalva programmban, hogy miután ipen olyan lehetetlen, hogy kormány törvintelen rendeleteket kiagyon, mint a milyen lehetetlen, hogy varmegye törvinyezs rendeleteket vigre ne hajtson; analfog-

va ipen olyan lehetsigezs, hogy kormány mig-izz csak ad ki törvintelen rendeleteket, mint a milyen lehetsigezs, hogy varmegye nem equal törvinyezs rendeleteke t; — tehatlan az ilyen lehetsigezs lehetlenség esetiben, bizom „a ki birja, a marja;“ ha az egyik nem enged, akkor a másiknak kel engenyi. Rövidsignek okair dolog orszaggyűlizz eleibe terjesztetik, anak ugy sincs egyib dolga, s mindig együt ül. Ha azutand orszaggyűlizz olyan iteletet hoz, mi varmegyinek nem favorabilis, akkor varmegye cassalya orszaggyűlizz iteleit az által, hogy viszahivja követit, s küld olyan követet, ki varmegyinek hoz kedvező iteletet. Ha pedig kipviselőhaz varmegyinek okoz kedvező iteletet, akkor miniszterium megappellal asztat felsőtablahoz, s miltsas Rendek (de nem ujvari plebanus) fogjak cassalyai iteletet. Is így kipviselőhaznak meglesz az a megnyugtatazs, hogy akarnifile iteletet fog hoznyi, aszt valahun csak cassalyak; ne ilyen semit.

Nó már enil tökiletesebbet sem nem halotam, sem nem olvastam, sem magam nem irtam soha.

Csak aszt szeretnik míg, ha aradi Deakpartnak kedve tamana, hogy ide delegatzioba izz külgyön varmegyei delegatusokat. It különösen jól jarnanak instructioikal. Ipen ugy jarnanak instructiojukkal, mint jartunk mink közözsügyi törvinyel, hogy it majd megmagyaráznanak nekik, hogy nincs ugyan bene ez, meg amaz a levelükben, de van bene nagy darab ürezs papirozs, az bizonyosan azirt van ot hagyva, hogy eszt akartak beleirnya, a mi kitünik *törviny szelemibül*, tehat mivel nincs bene, ipen azirt van bene; mert ha bene nem volna, akkor kívül volna; kívül pedig nincs. Eszt montak nekünk izz, s mink meg voltunk eligetve.

alazatos szolgaja

Tallerossy Zebulon

Hogyan tudják Bécsben a magyar nyelvet?

Tanuságot tesz erről a következő, a bécsi tenta porra ragasztott cím s kezelési utasítás:

„Cs. k. zárólag szabádékos

BECSI TÉNTAPOR,

Ezt a 1 fontel kellegy üvegbe tenni és rea 6 pint hi-

deg vizet örteni, dartos rázáz állal kapny nehany percz alatt jó téntát.

További lehet ezt a téntát 8 pintia megszapodani, és még minaiig használhas lesz.

Valodilag kapható es. k. z. sz. vegytan készitményei gyárbol.“

A honvédelmi főparancsnok inspiciálja az ármádiáját.

- Sorakozz ! Szakaszokban „en èchelen“ defilirozz !
 — Hogy defilirozzak én szakaszokban ?

Menjen a prókátorhoz.

P. városának volt egy igen derék és becsületes bírása, csak azon egy hibája vala, hogy az embert a legcsekélyebb dologgal is az ügyvédhez utasította. E hiba annyira természeté vált nála, hogy egyszer tehenésének, ki reggel megjelent előtte alásan jelenteni, hogy a tehén megellett, azt mondá: „menjen vele a prókátorhoz.“

Megérkezett azonban a tisztujítás ideje, és a mi emberünk nagy szavazattöbbséggel szerencsésen — megbukott. Egy kortesvezér mindjárt ezután találkozáván vele szemközt, azt mondja neki:

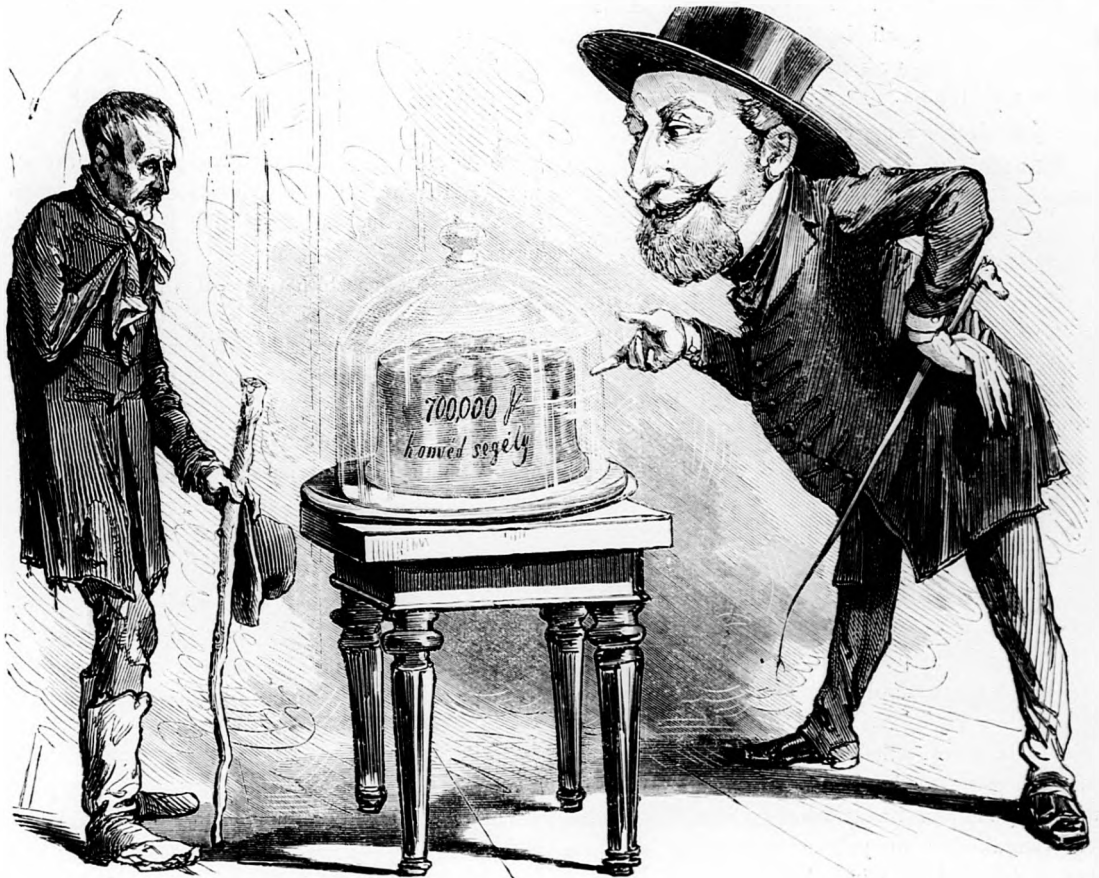
„Ez egyszer, tekintetes uram, maga] mehet — a prókátorhoz.“

Válasz Muszájkalapácsnak.

Az „Üstökös“ 5-ik számának „Borkoresolyái“-ban azt állítja ön, hogy most a postánál a *Nachnahme* német szót Kauffleitneresen fordították magyarra, használják a *Vétel után* helyett az *Utánvétel* szót, mely a *nekem után*, vagy *után nekem* nevetséges kimondásnak töröl vágott testvére.

Az igaz, hogy mi postások a német *nachnehmen* ige kifejezésére, mely is azt jelenti: *utólagosan bevenni*, az egybevonás által kurtított *után venni* igével élünk; és mert a *Nachnahme* műszó azon pénzüszveget jelenti,

Csak türelem.

— Látod fiam, ez a szép kuglihupf mind a tied lesz, csak azon légy, hogy addig meg ne halj.

mely bizonyos szállitmány után, annak kézbesítettésekor utólagosan beveendő, ezen öszveget a fennebbi igével egybehangzólag röviden *Utánvételnék*, s az erre vonatkozó nyomtatványt *Nachnehmenschein*, *Utánvétlapp*-nak nevezzük; ámde valjon jobb lenne e a fennebbi értelem kifejezésére talán *Utóvétel* főnevet, s *utóvenni* igét használnunk; azt Muszájkalapács nehezen, s egyedül csak a magyar akadémia nyelvészeti osztálya lenne képes illetékesen megítélhetni.

Pót- vagy utólagos bevétel=*Zusatz*, Vétel után=*Nach Empfang*, nálunk már régen érvényes, ámde egészen más értelemben használt műszavak.

Az *Utánvétel* műszót nem én faragtam, azonban azt hiszem, hogy ha *utánlátás*, *utánjárás*, s több hason-

ló nem Kaufleitneres, hanem irodalmilag használt jó magyar szó, úgy az *utánvétel* is megállhat saját fennebbi értelmében.

Ha ellenben ön azt hiszi, hogy helyesebb ez értelemben erre is *vétel után*-t használnunk; úgy kalapácsoljon ön e gyökszóból számunkra egy oly igét is, mely a német *nachnehmen* értelmét tökéletesen kifejezze, úgy szintén a *Nachnehmenschein*=*Utánvétlapp* helyett egy más alkalmas főnevet, mert mi postások e műszavak nélkül már teljességgel meg nem élhetünk.

Talán *vételutánozni*, s *vételut-án-l-p*?! No ez lenne csak aztán a valódi Bacheitnerféle muszájkalapácsolt műszócsintani szörny! **A szögedi vén postás.**

Gyulai Pál és a verse.

Első nap. Gy. P. László! Ki kell írni az ajtóra, hogy most van a Pesti Naplóban egy vers, melynek ellopattatása, — könyv nélkül megtanulatás szigorú büntetése alatt tiltatik.

László. Meglesz, nagyságos uram.

Második nap. Gy. P. László! Hányan próbáltak meg az éjjel az ablakon bejönni a versemért?

László. Senki sem próbálta meg, nagyságos uram.

Gy. P. Akkor bizonyosan a falat fúrták keresztül.

László. Azt sem fúrták keresztül, nagyságos uram.

Gy. P. Nézze meg ön a kéményt, bizonyosan ott jöttek be.

László. Nem lehet, nagyon szűk lyuka van nagyságos uram.

Gy. P. No akkor holnap fognak jönni, vigyázzon magunkra László.

László. Ugyis én vigyázok mindenre legjobban, nagyságos uram.

Harmadik nap. Gy. P. László! Nem ölték meg az éjjel a versemért?

László. Nem engem, nagyságos uram.

Gy. P. Lehetetlen az, László; gondolja, meg, mit mond? Hogyan birta őket visszaverni egymagában.

László. Aludtam egész éjjel békével, nagyságos uram.

Gy. P. Aggasztó helyzet! Menjen el a városkapi tányhoz, László, szólítsa fel, hogy fájerpikétet cirkáltasson a Pesti Napló körül, s kérje meg Nagy urat oda lenni, hogy csukja el éjszakára a versemet a Wertheim, cassába, mert nagyon félek, hogy ellopja valaki.

Negyedik nap. Gy. P. László! Nem tudna ön nekem valahonnan egy becsületes tolvajt keríteni, a ki a versemet ellopja?

Borkoresolyák.

Már egy jó héttel ezelőtt hirdették a lapok, s a nagy falragaszok Willardt világhírű bonczani muzeumának Pestre érkezését. S a közönség egész kíváncsisággal várta, hogy mihelyt megnyitattik: felkeresse. Igen, azt meg is tette, hogy felkereste; de a kitett tárgyak alá olyan összevisza tévezett, elcsesélt mutatójegyek vannak téve, melyek nemcsak hogy meg nem magyarazzák az ábrák minémiségét, hanem a közönséget azon utról is, melyen talán biztosan járhatna, — másfelé terelik. — Sok van ilyen. De a sok közül csak egyet hozok fel, mely a mulatságosabbak közé tartozik. „Ez gyomorrák, — mondja az illető jelző, — *Napoleon feleségének, Helenának.*“ A helyett, hogy azt mondana: „Gyomorrák, a milyenben meghalt Napoleon Heléna szigetén.“

A B—i reform. egyházmegyei gyűlés alkalmával 1767-ben a N. P—i gyülekezet volt lelkészének fiát akarta megválasztani lelkészül — de minthogy azt a tisztelendő papi kar meg nem engedé, egy a nép közül szólt a gyűléshez:

„Nt. egyházmegyei gyűlés! a megválasztandó lelkész ur édesatyja köztünk számos éveken keresztül működött, és sokféle működéseért hálával tartozunk, s mi ezt másképen meg nem hálálhatjuk, mint hogy ha fiát lelkészünknek választjuk, s ha pedig ezt a n. t. egy-

házmegyei gyűlés megadni nem akarja, mi *Idogen Istenekhez* folyamodunk.“

Az esperest kikérdezé a szónokot, hogy kik azok az idegen istenek? — mire a t. szónok azt felelé; „hát a *nagyméltóságú magyar miniszterium.*“

Ha Zsigmondy Vilmos ur oly artézi kútát fürna, mely 24 óránként — 50,000 akó viz helyett — minden iteze viz helyett, tehát 3,200,000 iteze helyett egy — egy forintot számítva — 3,290,000 forintot ugratna ki a Beke miniszter ur feneketlen pénzes ládájába, 1460 nap, vagyis teljes négy év kellene, hogy az összes oszt-rák államadósságot, mely e perczen 4672,000,000 forintot teszen, ki lehetne fizetni.

Fizetnünk kell!..

Hogy Ausztria belügyeit rendezzük, azt a bölcs „Pesti Napló“ nagyszerű vívmányai sorában mindenki láthatja. De hogy a külhatalmakba befolyást remélt volna valaki Magyarország részére: ez vakmerőség lett volna egyelőre még Gyulaitól is; pedig hát megvan. *Befolyás, még pedig pengőben.*

Mert a reichs-delegatio szerint fizetnünk kell a jénai természettudományi akadémiának. Ez felfedezi majd a tejutat, melyen eljuthatunk ama bizonyos boldog országba, mely várakozik ránk — a holdban.

Fizetnünk kell a mainzi germán-római muzeumnak. Ez majd kölcsönözni fog számunkra — ama boldog országba — egy régi german-római alkotmány-mintát, — a dictaturák fényesebb korszakaiból.

Fizetnünk kell a német nemzeti alapítvány részére Reissach bibornok ő kegyességének. Ő majd kapisztránként halad előttünk német nemzeti legióval — ama tejuton.

Fizetnünk kell a császári osztrák követ palotájának fölépítésére Rómában Ez majd a világ urától a mennyekiek közbenjárását eszközli ki számunkra.

És végre fizetnünk kell a párisi német kátholikus sok templomának javára; melyben titkon Napoleon minden éjjel azért imádkozik, hogy Ausztriát szövetségül nyerje Bismark ellen.

Ez mind tagadhatatlan befolyás Magyarország részéről a külhatalmakba, még pedig pengőben.

Egy székely.

Baracsagozs levél Kakazs Martonhoz.

Idezs komam, Marton!

Dictum factum úgy van, profitava letem,
Hirnyög izz mig mesze elmarat megetem;
Betelyesült enyim jövendőmondása,
Egizz baloldálnak van a sir megasva.

Latni izz, gyönyör volt e komediában,
Hogy harapta tigrizz körmit saját laban;
Rajta, tigrizz, rajta! in izz ot kialtik,
S szörnyüen tezzete nikem ez a jatik.

Szörnyüen tezzete, mert hat szip izz vala,
Közel gyüt reminyem csalogato hala;
Mazs alszik — gondolom — enyim vagy, kihuzlak,
Nines mod, hogy ne menyek in dolegatyusnak.

Is ki izz füztem mar jo előre sorban,
Mint dolegatyus, hogy Bicsbe megyek mostan.
Jarok vendigsigrül ot csak vendigsigre,
S egizz kerek hasal gyüvök haza vigre.

A mikor beirek hazam udvarara,
Hogy elvihog magat enyim hü agara;
Hogy felim ugrandoz, s öszenyalya talpam,
Megirezvin bicsi vad-pecsenyit rajtam.

Asztan visza, kihez lelkem amyit repdezs,
Rajam se ismeri Fanikam, a kedvezs.

„Ejnye, kis öregem, de felszetil magad,“ —
Mongya, — is magamhoz idesdeden tapad.

In meg elgondolok: jartam Bicsbe jartam,
Melinyemre arany keresztet izz kaptam;
Migizz minilfogva eldicsekegyek eszt?
Hisz igy izz csak te vagy enyim legszeb „kereszt.“

Fiam, a Pali, meg izz a lyanyom Gabri
Sziles örömkibe mit nem fog esnyalnyi?
Mikor adok nekek közözs paker jbul,
— Lam! e se kimarat enyim gondolatbul

De hat eezer balpart szakagya kiffeli,
Egyik mongya: „bizom in nem megyek beli,“ —
„De in bizom megyek“ — valaszolya másik,
S delegatzioba foga szörnyen vasik.

Majd fölniz a regel, vagyunk hongyü lizsbe,
Alya nagy perpatvar, ki elmegyen Bicsbe?
Hat közipbal magat adig toloskogya,
A mig jaj nekem, ot nem mar hely maragya.

De vigasztalya egy, szolgaltam Bak alat,
S mozd nihany hivatal nem betöltve marat;
Ninesen kitsig bene, hogy valami lesznek...
Ugy-i komam Marton, furesak dolgok ezek?!

Tallerosy Zebulon dictalasara irta az ő dolegatyus bajtarsa

Csipkedy Vidor.

Műfordítások.

Der Lärm im zweiten Stock hat aufgehört.
A lárma felhallatszott a második emeletbe.

Nicolaus Zrínyi handelte sehr edel, als er sich für sein Vaterland aufopferte.

Zrínyi Miklós igen becsületesen kereskedett, midőn magát hazájáért feláldozta.

X. Y. erfreute sich eines Besuches von Seiten seiner Excellence, des Ministers.

X. Y. megszabadította magát ő excellentiájá, a miniszter oldaláról támasztott kereset alól.

Eile thut nie gut.

A bagoly soha sem csinál jót.

Ama bizonyos eszmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Már most még csak azt sem énekelhetjük, hogy „ajaj de hannis a német!” mert magunk vagyunk a fele.

— — Fatális ez a mi állapotunk; Pozsonyban meghívják a katonákat a bálba, s azért szidnak bennünket össze; Pesten nem hívjuk őket a bálba, akkor meg azért szidnak össze. A jámbor magyar már most elénekkelheti, hogy: „akár hívlak, akár nem; mégis re-bell a nevem.” (De ugyan ne bántsák kentek azt a Neiperg tábornokot, hiszen ez az egy őszinte ember van, a kitől meg lehet tudnunk, hogy mit beszélnek felülünk odabenn?)

— — Miket ki nem találnak most farsang alkalmával csak tánczrendnek és kotillion érdemrendnek is, a miket a tánczosok keblére akasztanak. A jogászoknak volt tánczrendjükben az igazság serpenyő és pallosa, a pallostokban volt a plajbász: a medicusoknak volt hévmérőjük, mely az illető kezébe adva, ilyenforma fokokra szállt fel: szeret, nem nagyon, igen nagyon, hevesen, bomlottul, örülten. (Hát a „férhez vesz” nem volt rajta?) Az már nem fért oda. A technikusoknak volt egy rokkakerekük, középen egy szorgalmasan fonó pókkal, mit meg is apprehendáltak a tánczosnők, mert czélzásnak vették, hogy a fiatalság jobb szeretné, ha a rokka mellett ülnének, mint a zongoránál. A bécsi polgárok a császár arczképet osztották ki kotillion rendnek, civilruhában; „ott” ohajtják a fekete frakkot. Pesten pedig legnagyobb kelete volt a koszorúba font képviselői arczképeknek. A ki ohajtja meg tudni, hogy a tánczoló világ melyik párton van? az megkérdezheti a kotillion rend árulóknál, s meggyőződhetik róla, hogy a „haladás férfiai és kisasszonyai” a haladó pártot viselik keblükön. (Mit szól ehhez a kormány?)

— — Veszélyben a haza! Most beszélí épen egy kuntsaftom, hogy egyike a magyar delegatusoknak beleszeretett egyik német miniszternek a szép feleségébe, s ebből még baj lehet. (Nem lehet, hiszen a miniszterek feleségei már nincsenek benn a közösügyi törvényben.) Meglásd, még azt is beledisputálják, mint a közös hadügyminisztert.

— — Egy helybeli német lap rettentő nagy gyilkosságról referál; az ürömi útsináló nem kevesebb, mint tizennégy vándort gyilkolt le orozva, azok között egy keresztül utazó énekest, önhaszonlesésből. A meggyilkoltak maradványai ott vannak a kert alatt, az árokban. Ezt a rémhirt valamennyi hirlap kinn és benn egész Amerikáig elhireszteli. Kisül pedig aztán a nyomozásból, hogy az ürömi utcsinaló által megölt vándorok schnepfek voltak, az az egy énekes pedig fekete rigó. (Hogy a bagoly rúgja meg az ilyen hazug újságíró!)

— — Mint tudnivaló, a konstantinápolyi Sófia templomban, a mióta leverték róla a keresztet, még keresztény módra nem imádkozott senki. Most azonban már meg van a jég törve. Mikor Türr altábornagy hazánkfia legközelebb Konstantinápolyban járt, a törökök megmutogatták Türrének a Sófia főváros nevezetéseit; többek közt elvezették a Sófia mecsetbe is. A mint a templom hajójába léptek, hol hajdan az oltár állott; a szép keresztény nő térdre bocsátkozék, s elmondá magában a miatyánkot. A kíséretében volt törökök csak hűledeztek körülötte nagy ijedtségben; de biz azoknak csak végig kellett várnioik, míg az ajtatos hölgy az üdvözetet és a hiszekegyet is elvégezi, csak azután tudathatták vele, hogy micsoda rettentő sacrilegiumot követett el itt Mahomed proféta szentélyében! Hanem biz az már akkor megtörtént, s revocálni nem lehetett.

— — Már az igaz, hogy derék egy társaság ez a Cislajtániában is translajtániai újságírók népe! A héten egymást esküdtszék elé idézték holmi rágalalmazás miatt. Gyönyörűség volt elnézni, hogy kení egyik a másikra a per alatti vétket, míg utoljára közakarattal rávallottak egy — kisasszonyra; hogy az irta a cikket: ők a többiek, a kik leirták, kiadták, szétbocsátották, mind ártatlanok. Az esküdtszék aztán megharagudott, felmentette az elárult kisasszonyt, s a vádlóval megfizette a tiz forint perköltséget.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Országhut 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyom. Emich G. m. akad. nyomd. Pesten. 1868.

(Barátok tere 7. szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Polák.